

HUSZONHETEDIK HÉT

KITÁRULKOZÁS

(Zsolt 16,11) Megismerteted velem az élet
útját, teljes öröm van tenálad,
örökké tart a gyönyörűség
jobbodon.

IST
ENS
ZOT
AGO
LVA

Nézd, hogy élnek a
színek! Örökéletet
játszik az ősz is.

Ünnepek környékén nem az idő gyorsul fel, csak mi rohanunk. Az idő ilyenkor inkább visszafogott lesz és lelassul. Minket pedig a saját tehetetlenségünk visz tovább. Ezért tűnik úgy, hogy olyan nagy a rohanás. Mintha most akarnánk bepótolni mindent: a mögöttünk álló éveket, ölelést, kedvességet, törődést. Pedig ünnepek előtt egy kicsit lelassul az idő. Az örökélet csendjéből kap egy kortyot ilyenkor az ember. A visszafogottságban hallhatod a hangját, megérezed a szádban az öröklét ízét, és önmagadra lelsz, ahogy megérint az Isten.

megismerteted
jobbodon
élet van az
örökké
tenálad
teljes
gyönyörűség
öröm tart útját
velem

HARMINCEGYEDIK HÉT
JELENLÉT

*Amikor Jákób fölébredt
álmából, ezt mondta:
Bizonyára az ÚR van
ezen a helyen, és én
nem tudtam! Félelem
fogta el, és így szólt:
Milyen félelmetes ez
a hely! Nem más ez,
mint Isten háza és a
menny kapuja*

**IST
ENS
ZOT
AGO
LVA**

(1Móz 28,16–17)

Tudom, hogy bárhol,
bizonyos helyen mégis
én sokkal inkább

IST
ENS
ZOT
AGO
LVA

Jákob menekül. A kiszarolt, és aljas módon kicsikart örökség nem hull az ölébe rögtön. Lefekszik. Elalszik. Túlél. Álomba menekül? Szendereg? Gyógyul? Álmodik. Álmodik valamiről, ami összeköti az eget a földdel. Valamiről, ami áthidalja a hasadást, ami egymáshoz közelíti azokat a területeket, amelyekről sokszor úgy tűnik, végérvényesen leszakadtak egymásról. Egy létráról, amely összeköti a földi realitást az égi derűvel, a kezekhez tapadt aljasságot a mennyei megbocsátással, amely megteremti az átjárást az én és a te között, a társak között, a barátok és az ellenségek között, az emberek között, Isten és ember között, a hang és a fül között. Miközben abban is hinni akarok – szeretnék, így szoktam meg, ezt tanultam, erre neveltek, az álomnak ez is a része –, hogy lesznek még talán angyalok egyszer, akik használni is tudják ezt a létrát.

De Jákob felébred. Felébred és megijed. Az első mondata az, hogy: nem tudtam, hogy az Úr van ezen helyen. Hát mégis hol legyen, ha nem éppen ott, ahol hasadás van, ahol a távolságok csak nőnek, ahol helyreállíthatatlannak tűnik minden, amit az ember elrontott. Isten éppen ott van, miközben nem tudok róla, vagy nem akarok tudomást venni róla, vagy ami még gyakoribb, csipás szemekkel, bosszúsan, mint akit az igazak álmából vernek fel minden reggel, sőt napközben is, akár többször, mindenről végképp lemondva, azt gondolom, hogy ő nincs is, vagy alszik, miközben talán éppen rólam álmodik, engem álmodik meg újra a teremtés hatodik napján. Félelmetes ez a hely. Látni, ahogy a dolgok összeérnek. Látni ezt az összekapcsolós isteni megoldást.

fölebredt tudtam
ezen ezt úr és az én
mondta
nem bizonyára
helyen van
álmából

VIRÁGNÉZET

harmincnegyedik hét

Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál? **A g g ó d á s á v a l** pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy perccel is? Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mezőliliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket?

Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? Ilyesmikért a pogányok törik magukat; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak majd nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.

(Mt 6,25–34)

IST
ENS
ZOT
AGO
LVA

Madarak röpte,
virágok szirma, élni
és halni tanít.

harmincnyedik hét | 211

Ha tavasz, akkor a reggeli
ébresztőt már a rigók
szolgáltatják.
És ha tavasz, akkor csalán.
Ilyenkor már lestem a kertet.
Egy nagyobb marékkal elég
egy családnak. Leforrázom.
Megcsap a forró illat.
Olyan, mint a friss forrázott
moslék, ami a malacoknak
készül. Az első levét
leöntöm, vagy félreteszem
„teának”, így egy kicsit
könnyebbé válik a szaga.
Főzés után alig marad
egy kisebb pohárnyi. Tejjel
felöntöm. Fűszerként só és
fokhagyma. Esetleg liszt,
hogy sűrűbb legyen. Kiváló,
karcos főzelék készül belőle.

Isten holnapráadásként
az majd
holnapért napnak
mindeznek először nektek
tehát
baja
ne aggódjatok
magáért
minden aggódik
keressétek mert
elég
maga
igazságát országát megadatnak

